

Proč název „Velikonoce“?

Proč ne třeba „Vajíčkonoce“?

Když se řekne Velikonoce,
většině lidí se zřejmě vybaví pomlázka,
vajínka a volné pondělí.
Proč se ale v názvu „Velikonoce“
skrývají slova veliký a noc?
Co to má společného se svátky jara?
S volným pondělím?
Proč neříkáme třeba Vajíčkonoce?
Nebo Jaronoce?
Proč zrovna Velikonoce?

Svátek osvobození zotročeného národa

Název „Velikonoce“ v sobě nese starý příběh, který se odehrál před mnoha tisíci lety v Egyptě. Tehdy zde existovalo malé etnikum - Hebrejové (Židé). Ti po různých peripetiích jedné noci Egypt opustili, pro-

tože v něm nechtěli déle vykonávat otrocké práce. Tato noc byla pro Židy tak významná, že jí začali říkat Velká. Od toho i naše Velikonoce. Tedy tento svátek byl a je úzce spojený s myšlenkou svobody.

O Velikonocích byl v Jeruzalémě ukřižován Ježíš

O několik set let později na Velikonoční svátky, kdy si Židé připomínali vyjití z Egypta, byl v Jeruzalémě ukřižován jakýsi Žid jménem Ježíš. Tvrdil, že existuje nejen otroctví doslovné, ale i otroctví, kdy člověk dělá věci, které nechce a ze kterých si nemůže pomoci. Zároveň tvrdil, že zná cestu k tomu, jak poznat Boha osobně. Když se ho ptali, jak cesta poznání Boha vypadá, odpovídal, že on sám je cestou. Tvrdil, že kdo v něj uvěří, získá věčný život. Za tato slo-

va byl nakonec popraven. Po třech dnech ale vstal z mrtvých. Mnozí tvrdí, že se jedná o legendu, jenže prázdný hrob tehdy nezpochybňovala ani Ježíšova opozice, všichni se mohli přesvědčit, že v hrobě není. Navíc se ukázalo, že to, co o sobě Ježíš tvrdil, byla pravda – tedy že je Boží Syn a že dokonce má moc i nad smrtí. Velikonoce tedy pro křesťany znamenají připomenutí Ježíšova ukřižování a zmrtvýchvstání.

Toužíme milovat a být milováni, ale nezvládáme to

Důležitější než připomínka je ale význam Velikonoce. Tento svátek vychází na jaro, a proto někdy říkáme „svátky jara“. Možná, že někteří lidé cítí při návratu jara „novou mízu“, a někdy dokonce i uprostřed našich měst cítíme nový dech života. Velikonoční poselství ukazuje, že existuje ještě jiná dimenze života, než tento život časný. Ukazuje nám, že kdesi hluboko v nás nosíme touhu po dokonalosti, kráse, lásce, porozumění, hodnotě a dalších úžasných vlastnostech. Problém ale je, že vždy narážíme... nikoli hlavně na druhé lidi, ale - i když si to neradi při-

znáváme, sami na sebe. Na svoje sobectví, pohodlnost, někdy pocity viny atd. Tyto a další vlastnosti nám brání, abychom dosáhli tužeb, které jsem zmínil. Občas se jich sice dotýkáme a zakoušíme je, ale pak jakoby se rozplynuly. A právě v tom tkví základní lidský problém, o kterém Ježíš mluvil jako o „otročení hříchu“. Převáděno do řeči svátků jara, na jednu stranu cítíme probouzející se život, toužíme milovat, být milováni, ale pak se stane, že to zase někde nezvládneme. A toto nás odděluje nejen od lidí, ale i od Boha.

Vnitřní svobodu může zakusit každý z nás

Dobrá zpráva, která shrnuje velikonoční poselství, je, že existuje řešení. Tak jako kdysi o Veliké noci vyšli Izraelci do svobody, můžeme vnitřní svobodu zakusit my. Jak? Skrze odpuštění, které dává Ježíš všem, kdo o to stojí a skrze víru v Něj.

*Velikonoce jako svátky probouzejícího se života,
ukazují na Boha jako na dárce života,
kterému není nikdo lhostejný.
Nikdo.*

